

Skaktens Skygger

Fanget – Forfulgt – Fortabt

I det tomme mørke findes kun de dæmoner, du selv tager med.

4 minearbejdere sidder en dag fast i den elevator, som skulle transportere dem til deres underjordiske arbejdsplads. Mens de venter på hjælpen, begynder virkeligheden at flyde sammen med gamle minder. Stemmer fra en fortrængt fortid begynder at hviske til dem, og ud af skyggerne begynder skikkelser, som de havde håbet at de aldrig skulle se igen, at tage form.

Hvor længe kan et menneske holde det fortrængte stangen? Hvad er prisen for at se fortiden i øjnene? Og hvor meget smerte kan en sjæl bærer? I det tomme mørke venter svaret...

Zeta-minen

At terraforme og kolonisere Mars har været det største projekt menneskeheden nogensinde har kastet sig ud i. Ledet af de forenende koncerner har millioner af immigranter indrettet sig i underjordiske byer, imens de arbejder for at overfladen kan blive beboelig. En af de mange miner, som bidrager til dette projekt er Zeta-minen. Når de nye arbejdere kommer med toget, finder de en lang række af mennesker foran et massivt elevatortårn. De er tavse, fordybet i tanker. Nogle står nervøst og tripper imens andre har deres øjne fikseret på det dyb, der snart vil opsluge dem. Kun de færreste ser den ildevarslen besked "lad alt håb fare", der er blevet ridset ind i bjælken over den tunge metalport. Hold for hold træder de ind i elevatoren, gitteret lukker sig bag dem og som i en forseglede kiste bliver de fragtet dybt ned i Mars indre. For enden af denne rejse finder de en skjult underverden: Travle byer af stål, beton og tandhjul. Et sted hvor glødepærer erstatter solens stråler og hvor dampfløjten marker dagens begyndelse og slutning. I starten har man svært ved at finde sig til rette; ens krop gør ondt, alle minegangene ligner hinanden, og de vilde fester holder en vågen om natten. Men efter et stykke tid falder man ind i minens evige rytme: Ens bevægelser bliver mekaniske, man bliver fortrolig med den underjordiske labyrint og de hæmningsløse stunder bliver dagens højdepunkt. Når fyraftenen og det nye hold befrier en fra arbejdet, tager man direkte

til minebyernes underholdningssektioner. Ligesom holdskiftet får minearbejdet til at køre i døgndrift, så stopper arbejderne fest aldrig. Her findes en farlig kombination af prostitution, spil og rusmidler, og de fleste når at bruge deres dagsløn før fløjten kalder dem på arbejde igen.

Sådan går livet med arbejde uden sjæl og fest uden glæde, og på et tidspunkt sker uheldet; En minegang styrter sammen, et slagsmål går for vidt eller en sygdom uden vaccine. Mulighederne er mange, men udfaldet det samme; Krematorieovnene fortærer ens jordiske rester, og gennem skorstenen finder man endelig sin vej til overfladen.

Eventyret om den lille pige og ildfluerne

Der var engang en lille pige, der kendte til en skat. Her snakker jeg ikke om en skat af guld og juveler, men af levende, magiske væsner: Nattens ildfluer. Hver aften ventede den lille pige tålmodigt på at de skulle tænde deres lys, og træde op til dans. Og hver aften viste de hende vej til de forunderlige steder som de voksne havde for travlt til at kunne finde. Steder hvor drømmeagtige eventyr udfoldede sig. De tog hende med på rejser gennem tusind verdener, stillede hende gåder som kunne optog hendes tanker i flere dage og gav hende stof til drømme og mareridt.

Den lille pige havde en far, hvis ansigt var blevet gråt af bekymringer. Der blev mindre og mindre arbejde at få, og alting blev dyrere og dyrere. Det var normalt dengang, så normalt at man kunne dele jordens folk op i to: Dem, der havde råd til at blive boende, og dem der måtte rejse. Hver dag blev store stjerneske kibe fyldt med håbefulde og vemodige familier, som sagde farvel til den verden de kendte.

En aften var den lille pige ude og sejle i en skovsø med sin far. Han roede dem hen til en ø i midten af søen og her viste han hende stjernerne. Blandt de mange funkende lys, udpegede han en lille rød prik: På den prik venter der et bedre liv, sagde han. Først var hun bjergtaget, og kunne knap nok forstå at man kunne bo et sted, der var så lille og så langt væk. Så hun spurgte ham om der også ville være ildfluer det nye sted.

Han rystede på hovedet og kyssede hende på panden, uden at vide at hendes verden braste. Hun var tavs da de pakkede deres få ejendele, og da de tog den lange rejse op igennem skyerne. Hun var tavs da de kom til den larmende Lunastation, og heller ikke på rejsen mod den røde planet ville hun sige noget. Hun sad ved det lille vindue, og så hvordan deres gamle hjem blev mindre og mindre, for til sidst at forsvinde.

Da de landede på den nye verden, var der stor trængsel og alarm. Tusind mennesker talte tusind sprog, og de havde alle travlt med at komme på det rette tog. Og midt i alt denne forvirring forsvandt pigen. Hendes far havde kun sluppet hendes hånd et øjeblik, og pludselig, så var hun væk. Det ligger udenfor mine evner, at beskrive den følelse hendes far havde. Men prøv at forestil dig hvis en del af dig, f.eks. din arm, pludselig forsvandt og du simpelthen ikke vidste hvorhen. Så har du måske et fingerpeg. Faren glemte alt om sin dyre billet, og begyndte at lede hele stationen igennem. Fra den ene ende, til den anden og så en gang til.

Overalt så han børn, som var blevet væk fra deres forældre, men ingen af dem var hans lille pige. Han spurgte omkring sig, fik folk til at hjælpe med at lede og råbte hendes navn til hans stemme knækkede. Men hun var væk, og han måtte erkende det frygtelige: Strømmen af mennesker havde ført hende med sig. Til et tog. Et tog, som nu var langt, langt borte. Han så på listen over de mange toglinjer, som førte til hundred byer på denne fremmede verden. Og han vidste at han måtte lede. Således begyndte en årelang og rastløs søgen. Fra station til station og fra by til by. Overalt fandt han tabte menneskebørn, men ingen steder fandt han hende han søgte.

Han var blevet en gammel mand, da han endelig gav op. Han gemte sig i lastrummet på et skib, og rejste tilbage til den verden de forlod så mange år tilbage. Her fandt han deres gamle hus, der nu stod som et afsjælet legeme. Modløs og drænet for livskraft lagde han sig på gulvet, og det var ikke hans plan at rejse sig igen. Men skæbnen havde andre planer. Da natten kom bragte den en lille flok ildfluer med sig. Ivrigt fløj de omkring ham og satte sig på hans ansigt, som for at vække ham. Først prøvede han at jage dem væk, men de blev ved med at danse omkring ham og tvang ham til at åbne sine øjne. Og det han så var magi:

Foran ham gik ildfluerne sammen til én skikkelse, og han så sin datter tage form. Som et levende stjernebillede dansede hun først omkring ham, og så ud af huset. Ude af sig selv fulgte han efter, som en trøstende, der følger et fatamorgana, imens han prøvede at indhente hende. Hun førte ham længere og længere ud i skoven. Her viste hun ham alle de steder, der engang var rammen for hendes eventyr. Alle de steder, det var rammen for hendes tusind verdener. Til sidst dansede hun over skovsøen og standsede på den lille ø. Sanseløs kastede faren sig i vandet, og han var drivvåd da han grædende kastende sine arme om hende. Men ildfluerne blev spredt af hans omfavnelser og han greb kun den bare luft. Han faldt på knæ, og indså at det blot var en drøm. Og så alligevel. Da han så op igen så han tusinder af ildfluer, der kredsede omkring ham, som en orkan kredser om sit øje. Først nu så han den skønhed, som han før var blind for. Først nu forstod han hvilken skat han havde tvunget sin datter til at forlade. Og først nu vidste han, hvordan han kunne gøre skaden god igen.

I årene der fulgte, lagde børnene på de store skibe mærke til nogle små selvlysende væsner, der sneg sig med på rejsen. De flugte dem til den nye, røde verden, og spredte sig sammen med dem. I de underjordiske byer, i minerne og fabrikshallerne. I tunnellerne og på stationer. Overalt kan man se dem, hvis man blot kigger efter. Og det siges, at man i Mars mørke tunneller kan se en lille pige danse med dem.

Sofia

Vi er strandet her. Billetten væk koster en formue, og når først mad, værelse og børnedepot er betalt, så er der ikke meget tilbage. I det mindste har jeg stadig Nadia. De får hende ikke. Vi skal nok klare den!

...

Han dræbte Anja i går. Han var sammen med mig i sidste uge, men i går slog det klik for ham og der var han med Anja. Mændene ved godt at de skal dø i minen, så hvorfor skulle de holde sig tilbage når de er sammen med os?

...

Ikke et blåt mærke igen. Jeg har ikke mere puder. Det dur ikke. Det dur slet ikke! De tager aldrig de piger, der er kommet til skade! Hvis jeg ikke får flere kunder, så kommer vi aldrig væk herfra!

Ildfluens glød

Sofia glemte aldrig den sidste aften hun havde med sin far. Selvom tiden kaster en tåge over hukommelsen, står dette minde stadig som et lysende fyrtårn i sindets skyggeland. Hun var kun et barn, forundret over den verden hun ikke forstod. For hende havde solnedgangen altid været dagens højdepunkt, for det var der ildfluerne krøb frem fra deres skjul og begyndte deres forunderlige dans. Udover rotterne, var ildfluerne de eneste dyr på Mars, og for hende var de porten til alverdens eventyr. Fantasien førte hende ud til universets mange afkroge imens hun sprang rundt og jagede de små væsener. Da det endelig lykkedes formede hendes hænder et lysende bur, som hun betragtede

med den forundring børn har over verdens små mirakler. I dette øjeblik havde hun ingen bekymringer. Imorgen ville hun ikke kunne forstå hvor hendes far var, men på dette tidspunkt fyldte ildfluens svage glød hele hendes verden.

Hun fik et chok da hun så ham – det måtte have været uniformen – men da han lagde sine hænder oven på hendes, genkendte hun ham med et smil. Og i det øjeblik, skete der noget magisk: Lyset mellem deres hænder tog til i styrke, og blev så kraftigt at de måtte åbne deres hænder, og slippe det lille dyr fri. Om det var virkeligt eller et synsbedrag er ikke til at sige, men nu mange år senere skinner ildfluens glød stadig bag de trætte øjne.

Angrebet

De kom midt om natten. Maskeklædte mænd sparkede døren op, og begyndte at ødelægge alt omkring sig. Mor nåede lige at gemme Sofia inde i skabet, da de kom til soveværelset. Ængsteligt så hun ud gennem revnen, mens hun prøvede at holde sit skrig tilbage. Varmt væske sivede ned af hendes ben og gjorde hendes natkjole klæbrig.

"Ifølge listen har han også datter. Find hende."

Sofia kunne ikke længere holde sit skrig tilbage. Det var som om at hun havde holdt vejret, og da hun pustede ud kom der en høj lyd med. Skabsdøren blev flået op, og et par brutale hænder løftede hende op og smed hende over i et hjørne. Manden vendte nu alt sin opmærksomhed mod hendes grædefærdige mor. Han holdt hende om halsen med den ene hånd, imens han løsede sit bælte med den anden.

"For helvede Igor! Vi har ikke tid til det der!" En lille mand, med sort frakke og formørket øjne kom ind og sparkede hårdt til sin kammerat.

"Vend dig om." Så lød der et højt knald. Bøddlen rystende over hele kroppen og gik over i et hjørne og kastede op. Da han rettede sig op igen vendte han et træt blik mod Sofia: "Gør det færdigt." Så forlod han rummet. Kæmpen, der før havde været så voldsom var nu helt stille. Det eneste Sofia ville, var at komme

om på den anden side af sengen, over til sin mor. Hun prøvede at lave et spring, men hans arm greb hende og løftede hende op.

”Nej...” Han bar hende ned i køkkenet, smed hende på gulvet og tog ladegreb. Så skød han ind i væggen og åbnede bagdøren. Det regnede udenfor, og der lød spredte skud og skrig fra hele nabolaget. ”Stik af med dig.”

Børnehjemmet

Man havde samlet de forældreløse børn i en gammel, faldefærdig fabriksbygning. Omsorg havde de frivillige sjældent overskud til at vise. At mætte alle munde var en stor nok udfordring i sig selv, så børnene var overladt til hinanden og noget udslidt legetøj. Men for Magnus og Sofia var det nok. De genkendte det vagtsomme og tilbageholdende blik hos hinanden, og selvom de aldrig talte om deres korte barndom, så vidste de, hvad de havde til fælles. De holdt sammen, og passede på Magnus lillebror Rolf, der endnu havde et naivt og længselsfuldt skær i sine øjne. De følte sig nærmest som to små forældre, til et endnu mindre barn. Når de kunne, så gemte de lidt mad, og opbyggede et lille forråds-kammer så Rolf altid kunne få lidt at spise. Og med fælles hjælp beskyttede de ham mod den vold, der spirrede hos de forladte krigsbørn. Om aftenen sneg de sig ud af bygningen og op igennem tunnellerne til et forladt udkigstårn på overfladen. Gennem de tykke vinduer kunne de se stjernehimlen og de gættede sig til hvilket prik, der var Jorden. Imens der lød skud og eksplosioner i det fjerne, lovede de hinanden, at de en dag ville tage Rolf med op til det sted hvor freden herskede og alle var mætte. Et naivt barneløfte, som de begge mindes med et stik i hjertet.

En dag blev de alle stillet op på en linje, og nogle unge mænd i sorte læderjakker og med røde armbind, så børnene igennem. Sofia blev bange. De mindede hende om noget hun helst ville glemme. Men Magnus, han så sine helte og hans hjerte svulmede af stolthed da de valgte ham og Rolf. En stolthed, der dog hurtigt blev til tårer da de efterlod Sofia.

Dr. Ernst

Der gik ikke længe før børnene igen blev stillet op på række. Denne gang var det en elegant mand, der så dem an og venligt legede med dem. Sofia huskede hvor genert hun blev da han satte sig på hug foran hende, og gav hende hånden. ”Jeg hedder Dr. Ernst, og hvem er du så?” Sofia fik kun lige fremstammet sit navn, hvorefter han smilende spurgte om han måtte låne lidt af hendes blod. Hun syntes det lød uhyggeligt, men han forsikrede at der ikke ville ske noget. Bare et lille stik, og ikke mere.

Et dage senere kom han tilbage og hentede hende og ti andre børn. De kørte gennem det krigshærget diskret indtil de kom til et stort tårn. Venligt førte han hende ind i en elevator og sammen fløj de op mod stjernerne hvor et skib ventede på dem. Snart var Sofia mæt, og med glæde så hun Mars blive mindre og mindre bag sig. De havde sat kursen mod Jorden, men hun var ked af at Magnus og Rolf ikke var med hende.

Klinikken

Det handlede om at gøre onkel Ernst tilfreds. Hun skulle sidde stille når han stak med sine nåle, spise sine piller til tiden og klarer sine prøver. Hun vidste godt at nålene gjorde hende dårlig, men tanken om at han ville ruske hende kærligt i håret, fik hende til at sidde stille. Når hun blev syg var han altid på afdelingen, og når hun havde det rigtig dårligt, så sad han ved hendes seng og strøg hende over panden imens han hviskede trøstende ord. Tit lod Sofia som om at hun var dårlig, bare for at han skulle være hos hende. Måske vidste han godt at hun snød, men han sad alligevel hos hende og gav hende den opmærksomhed hun længtes efter. Han ville ikke forklare hende hvad prøverne gik ud på, men han havde tit eventyr med som han læste højt for hende. Hun lærte hurtigt at læse, og han sørgede for at forsyne hende med alle de bøger hun ønskede sig.

Årene gik, og forholdet til Ernst blev tættere og tættere. Han var som en far for hende, og de kunne bruge timer på at snakke sammen om eventyr og filosofiske spørgsmål. Men en dag ændrede han sig. Han blev indelukket, og undgik øjenkontakt. Det tog lidt tid for hende at få ham til at fortælle hvad der var galt, men da han begyndte at snakke så brød han grædende sammen. Han fortalte hende at hans datter var forsvundet, og han ikke vidste hvor hun var. Det var uhyggeligt at se ham sådan, men hun prøvede at tørste ham lige som han havde trøstet hende så mange gange før.

Barnet

Hun skulle bære et barn for ham. Sofia vidste ikke helt hvad han mente, men hun følte ikke hun kunne sige nej. Hun havde læst om hvordan den slags normalt forgik, og var både bange og spændt på hvad der skulle ske, men det var blot et gynækologisk indgreb ligesom de havde gjort så mange gange før. Efter det begyndte hendes mave at vokse, og Ernst var ekstra forsigtig med hende i den tid. Og så en dag fødte hun den smukkeste lille pige. Da hun sad med hende i sine arme blev hun overvældet af stærke følelser, som hun havde læst om, men aldrig før oplevet. Hun vidste med sig selv at hun ville give sit liv for denne lille skabning. Hun ville gøre alt for hende, om hun så skulle trodse Ernst.

Han ville have hende. Han takkede hende for at hun ville bære det lille barn, og fortalte at der var en god familie som skulle tage sig af hende. Hun fik en nat til at sige farvel. Og den nat stak hun af.

Flugten

Sofia kendte klinikken ud og ind, og det var let for hende at stjæle et par nøgler, skaffe et kort og finde brandtrappen. Med barnet på hånden løb hun nedad, imens hendes hjerte hamrede i brystet. Pludselig begyndte alarmen at tude, og overalt blev dørene forsejlet af tunge metalgittere. Hun læste desperat på kortet, og udtænkte en vanvittig flugtvej. Men hun kunne ikke klare den alene. Hun bad en stille bøn, og da hun åbnede øjnene igen stod hjælpen foran hende.

Tre gamle venner

De kunne ikke tro deres egne øjne. Efter flere års adskillelse stod Sofia, Magnus og Rolf igen overfor hinanden. Men der var ikke tid til snak: Sofia havde kidnappet et barn, og Magnus og Rolf havde pistoler i hænderne. Uden at udveksle så meget som et ord, samarbejdede de om en desperat flugt. Ned gennem en affaldsskakt, under den helvedsvarme forbrændningsinstallation og op på en godsvogn. De sad tæt imens Londons underverden suste forbi udenfor. Magnus stirrede bare nervøst og vantro på Sofias datter, og det lignede han havde set et spøgelse. Han skulle til at spørge ind til barnet da godsvognen holdte, og et vagthold nærmere sig. De hoppede af, fandt et kloakdæksel og gik endnu længere under jorden. I tre dage flygtede de gennem byen, indtil de var ombord på et lastskib mod Mars. De gemte sig i nogle container, og det var først nu at de åndende lettet op. Magnus omfavnede hende, som en bror ville omfavne en længe savnet søster. Han fortalte om revolutionen, og drømmen om en republik på Mars. Han fortalte om hans kæreste, en ung læge fra Jorden, der havde kæmpet side om side med dem. Han fortalte med sorg om hvordan hun var forsvundet sammen med deres ufødte, hjertesygte barn. Og han fik helt tårer i øjnene for Sofias datter lignede hende på en prik. Sofia havde ikke meget at fortælle om sit liv, og da hun fortalte om dr. Ernst, så Rolf og Magnus så mærkeligt på hinanden. Som om de vidste noget, hun ikke gjorde. Stemningen blev mærkelig så hun fortalte alle de eventyr og historier hun havde læst gennem sin opvækst på klinikken. De lyttede kærligt til hendes historier og den lange rejse som blinde passager føltes som tiden på børnehjemmet.

Da de landende var det tydeligt at nogle ledte efter dem. Skærme viste deres ansigter, og overalt gik der hundepatruljer. Magnus og Rolf prøvede at finde vej tilbage til oprørernes territorium, men snart var det klart at nogle fulgte efter dem. Det var en gruppe på fire soldater. En af dem holdte en slags computer.

"Hun er lige her i nærheden." Mere nåede han ikke at sige før der lød fire dæmpet skud. Magnus gik hen til ligene og fandt computeren. Skærmen viste et kort over tunnelsystemet, med en rød brik der hvor de stod. "Er du chippet?" Sofia svarede ham ikke, men kiggede bare bedende på ham. "ER DU CHIPPET?" Hun nikkede. "Vi kan ikke efterlade dem..." Sagde Rolf, som for sammen da lyden af et nyt eftersøgningshold nærmede sig.

Sofia så bedende på Magnus: "Vil du ikke nok hjælpe os?"

Zeta-minen

Magnus og Rolf førte hende til Zeta-minen, hvor en læge tog chippen ud. For at betale ham måtte hun arbejde. I RedLight-distriktet. Hun nød det ikke. Men efter tre måneder var hun begyndt at lære håndværket og tjente flere og flere penge. Hun begyndte hun at føle en vis tilfredshed. Hun betalte gælden, klarede sig selv og begyndte at spare sammen til sin datters skolegang. Efter endnu en hård arbejdsdag gik hun ind i elevatoren og kørte mod børnedepotet på etage 101. Men da dørene åbnede sig styrtede Magnus hovedkulds ind. Sofia blev lamslået; Hun troede at Magnus var over alle bjerge: Men hvor var Rolf? Og hvad lavede han her?